Bezbožnik

PROTIV SVIH OBLIKA DOMINANCIJE, MANIPULACIJE I ORGANIZOVANE RELIGIJE BROJ 2 GODINA II CENA 0,00 DIN (+PDV)



RADI NEŠTO!

MOLIMO VAS
DA MOZAK NE
UNOSITE U CRKVU

2000 GODINA
RATOVA, GLUPOSTI
PREDRASUDA, TERORA

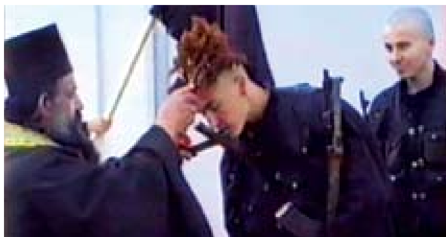
ZAVIRUJEMO U VAŠE
DOMOVE I GLAVE
A VI U NAŠE NE SMETE

DEČACI 5-10g
PRVI ĆE SPOZNATI
LJUBAV BOŽIJU

I, JEDNOG DANA, ČOVEK STVORI BOGA...









IMPRESUM

Izdaje:
Kolektiv DBPD
Odsek za borbu protiv organizovane religije (O.B.O.R.)
bezboznik@dbpd.org
www.dbpd.org

Glavni i (ne)odgovorni urednik: O.B.O.R.

Redakcija:
Gojko Stojčević
Risto Radović
Branko Crvenkovski
Radoš St. Ljušić
Marko Tu-li-je? Ciceron
Mel St. Gibson
Justin Popović Mikrobiolog
Jelenko Mićević Filaret

Specijalni dopisnik sa Onog sveta
Karol Wojtyla

List je besplatan. Nedozvoljeno kopiranje, distribuiranje i iščitavanje na javnom mestu je poželjno.


Copyleft

List izlazi periodično.
Tiraž: 500
Redakcija se zahvaljuje svima koji su nam ustupili korišćene dokumente i slike.

Prelom, priprema O.B.O.R.
Štampano u laboratorijskim uslovima.

Odbacujemo instituciju Crkve, zbog njenog autoriteta, hijerarhije i konzervativnosti zbog njene mržnje prema slobodi.
Priča o miru u svetu a istovremeno propoveda o ''pravednim ratovima''!
Priča o jednakosti i skromnosti, a ima bogatstva dovoljna de se prehrane mnogi gladni!
Podjarmljuje žene govoreći da im je mesto u kući i uz muža!
Priča o moralu, a kriva je za sadašnju situaciju u svetu; glad, eksploataciju i zagađivanje.
Priča o slobodi, a kontroliše mase, tera im strah u kosti i obmanjuje im umove!
NE, mi ne verujemo lažima crkve!

Dragi bezbožnici i bezbožnice,

Posle više od godinu dana pauze, pred vama je drugi broj časopisa "Bezbožnik". Svakako, bila nam je namera da ovaj časopis izlazi češće, pogotovo imajući u vidu situaciju u našem društvu. Naša je namera međutim, sprečena isključivo razlozima finansijske prirode. Prvi broj je, na naše iznenađenje, bio predmet velike medijske pažnje i kontroverznih komentara što nam je i bio cilj.
Provokacija kao naš prvenstveni cilj je ostvaren, a to što smo inicirali da ljudi počnu kritički misliti i kritički se odnositi prema organizovanoj religiji nas ispunjava ponosom. Pokazalo se da je većini ljudi koji su čitali naš list zaista preko glave uplitanja crkve u njihove živote što nam je posebno drago.
Ni neprijatelj međutim nije mirovao. U proteklih osamnaest meseci, klerikalizacija na koju smo upozoravali je drastično porasla, i crkva je postala osnovni moralni arbitar i nezaobilazni činilac svih iole većih društvenih zbivanja. Ono na šta je redakcija "Bezbožnika" upozoravala postalo je društveno prihvatljivo: bujaju različiti mitovi, misticizmi i praznoverja, dok razlike između države i crkve više da gotovo i nema. Ta praznoverja od društva u Srbiji čine plodno tle za manipulacije najrazličitije vrste. Primera u neposrednom okruženju je više nego dovoljno. Kao simbol želje za dominacijom nad Crnom Gorom navodimo primer, pukovnika Rista Radovića koji je komandovao operacijom postavljanja skaradnog gvozdenog kaveza koji se ni uz pomoć najbujnije mašte ne može nazvati crkvom, ali se uz pomoć vojnih helikoptera može postaviti na Rumiju.
Klerofašistička histerija koja je obuzela društvo i vlast u Srbiji nakon hapšenja kriminalca i pop-lopova Jovana (Zorana) Vraniškovskog od strane makedonskih vlasti samo zato jer je posle krađe pobegao pod mantije episkopa SPC, može se uporediti samo sa atmosferom sa početka devedestih kada se u ime „srpstva i pravoslavlja" krenulo u „oslobodilačke" ratove. Preduzimljivi ministar Velja-selja u Vladi Srbije zanemarujući činjenicu da je Makedonija međunarodno priznata i suverena država konfiskovao je uredno plaćene avione da bi na taj način pritisnuo Makedoniju da oslobodi kriminalca iz redova SPC, jer za njega kako je rekao „zemaljski zakoni ne važe već sluša samo reči svoga patrijarha". Ovaj primer je najindikativniji za patološko stanje u kojem se naše društvo danas nalazi.
Srpska vlast je takođe našla za shodno da tokom prvih zvaničnih dogovora o budućem statusu Kosova uključi i gotovo čitav Sinod SPC, i javno prizna njihovo mišljenje kao legitimno. Posebno je zastrašujuće što je jedan od njih i osvedočeni pedofil, Tomislav Gačić među dečacima poznatiji kao Pahomije. Najdrastičniji primer uloge organizovanih religija u ratu u bivšoj Jugoslaviji smo imali prilike da gledamo na video - snimku brutalnog streljanja dečaka u Bosni, kad su popovi, u punoj crkvenoj opremi i klasičnom pravoslavnom maniru svesno i usrdno blagosiljali ubice. Da to nije izolovani primer već tradicionalna politika crkve pokazalo se vrlo brzo kada je na predlog crnogorskog vladike Amfilohija crkva kanonizovala koljače iz drugog svetskog rata, koji su kao pripadnici četničkih grupacija počinili nezamisliva zverstva u ime i za račun ravnogorske ideologije, koja je opet od strane srpskih vlasti u potpunosti rehabilitovana.
Istovremeno, medijsko nebo Srbije je konstantno trovano najrazličitijim kreacionističkim lupetanjima koja se, za slabije obrazovan svet, vešto zaodevaju u ruho nauke i istine. Najistaknutiji primer opet dolazi od strane bivše ministarke u Vladi Srbije Ljiljane Čolić koja je uz obilatu medijsku podršku svih priznatih verskih zajednica jednostavno izbacila Darvina iz udžbenika! Slučaj obračuna sa Darvinom još jednom je pokazao da politička vlast u Stradiji samo izvršava naređenja koja dolaze od crkvenih velikodostojnika.
Da ni na zapadu nema ništa novo potvrđuje izbor jednog od najkonzervativnijih biskupa za novog Papu. Vatikanskoj klici ništa nije smetalo što je novoizabrani Papa Jozef Racinger bio ponosni član hitlerjugenda. Dokaz da nije ni malo izgubio od svoje mladalačke ideologije nije trebalo dugo čekati. Katolička crkva se iz sve snage bacila na kritiku abortusa i korišćenja kontraceptivnih sredstava čime je postala odgovara za milione zanemarene i izgladnele dece i milionske žrtve virusa HIV.
U novom broju našeg časopisa pored stalnih rubrika: Iz istorije antireligijske borbe i bezbožnička poezija, odlučili smo da uvedemo i dosta novina kako bi naš časopis postao otvoreniji i više kritički.
Na kraju, redakcija "Bezbožnika" bi želela da se zahvali svima koji su reagovali pismima podrške i veoma lucidnim sugestijama, čiji nas je broj i sadržaj prijatno iznenadio. Kao što ćete videti neke od njih smo odlučili da prihvatimo, a očekujemo i dalje sugestije i predloge. To nas je uverilo kako se vredi boriti i kako u našoj borbi nipošto nismo usamljeni. Upravo zbog ovoga, želimo da proširimo front borbe pozivajući sve ljude koji su kritički opredeljeni prema organizovanim religijama na saradnju. U sledećem broju planiramo da objavimo najzanimljiviji tekst koji će doći od naših čitalaca, a koji je uperen protiv dominacije, manipulacije i organizovane religije.
Posebnu zahvalnost dugujemo policiji koja se raspitivala o nama, kao i Srpskom narodnom pokretu „Svetozar Miletić" koji nas je počastvovao prijavom protiv N.N. lica. Ta prijava nas je uverila da smo na pravom putu. Hvala i svima koji su slali viruse, te nas terali da redovno update-ujemo naše antivirusne programe. Na njihovu žalost to nam je samo podiglo moral i odlučnost da se sa još većim žarom suprotsavimo svim oblicima manipulacije i organizovane religije.

Redakcija „Bezbožnika"

NASILJE U IME VERSKE DRŽAVE

Foto: Gojko Stojčević

Istorijske činjenice nedvosmisleno ukazuju kako jedna društvena forma, jedan oblik društveveno-ekonomskog sistema smenjuje drugi. Upravo u takvom sledu ogleda se normalan tok razvoja čoveka kao socijalnog bića. Svakako ova dijalektička zakonitost je zdravog karaktera samo kada biva determinisana progresom kao suštinskom odrednicom. Progres se konkretno ispoljava u smislu da zaostali - retrogradni sistem smenjuje napredniji i razvijeniji društveni i ekonomski poredak.

Srbija i srpsko društvo ovde i sada, zapravo već duže vreme pokazuju veći broj snažnih i opasnih znakova maligne bolesti koji se manifestuju kroz najretrogradnije fenomene. Dominantan fenomen takve vrste je svakako NACIONALIZAM i KLERONACIONALIZAM sa cesto izraženim elementima FAŠIZMA. Crkva je na javnoj društvenoj sceni. Sveštenici, od predstavnika najuže crkvene hijerarhije, pa do paroha u bilo kom selu učestvuju u svim bitnijim zbivanjima. Oni određuju kada će narod postiti, kada ne. Određuju i da li se u vreme posta sme održavati neka javna manifestacija i kakvog karaktera sme biti. Apsolutno svaka državna svečanost upriličena povodom značajnih kulturno-istorijskih događaja je mesto na kome je uvek i nezaobilazno prisutna, uz državnu i crkvena elita. Znači na delu je bez ikakve sumnje CRKVENO-DRŽAVNI SAVEZ. Srbijo, dobrodošla u 14-ti vek!! Postalo je najbitnije za čoveka da je Srbin i pravoslavac. No, ovo je samo manifestna pojava dugogodišnje teze lansirane u klerikalnim i njima bliskim laičkim krugovima. Pomenuta teza eksponira mitski stav o Srbima kao jednom od najstarijih naroda na svetu, sa metafizičkom nebeskom dimenzijom, dimenzijom neuništivosti i večnosti, za ugled svima drugima, svagda i uvek.

No gore pomenuti stav dobija kod svojih pristalica veliku specifičnu težinu, jer je izgrađen na ideji dramatičnosti trenutka opstanka Srbije i srpstva. Ova dramatičnost eksponira ideju da protiv svekolikog srpskog naciona i vere pravoslavne postoji svetska zavera. Cilj ove zavere je uništenje pomenute vere i nacije, a kao nosioci ovog poduhvata imenovani su Jevreji, tj. judeo-bankari. Ova teorija ima i svoju dogmatsko-metafizičku stranu, jer svoje ideje obavija tumačenjem apokaliptičnih hrišćansko-dogmatskih spisa u koje ne bi smeo posumnjati ni jedan vernik.

Iznesene činjenice nedvosmisleno ukazuju na pomenutu spregu između nacionalizma i kleronacionalizma koji produkuje teorije zavere i antisemitizam, tj. FAŠIZAM.

Nosioci ovih ideja su personalizovani u likovima davno poraženih retrogradnih snaga koje se sada ekspanzivno afirmišu. Najekstremnija ličnost po subjektivnoj proceni iz te plejade je izvesni Ratibor Đurđević bivši nedićevski omladinac i ideolog koji putem svoje izdavačke kuće IHTUS, zapravo literature koju plasira, opasno i snažno truje svest naročito mladih generacija na duži rok.

Pitanje svih pitanja na temelju iznesenog je: KAKAV JE STAV DRŽAVE I NJENIH INSTITUCIJA PREMA OVAKVIM "LITERARNIM" FENOMENIMA?

Država se po ovim pitanjima uglavnom ne oglašava. Ona je "tolerantna" i "demokratska". Izraziti i ovakve stavove, izvesno je, da je po shvatanju današnjih vlastodržaca "in", jer se i na takav način najbolje distancira od "antisrpskog komunizma, koji je Srbiju razarao 50 godina". No, svako ko iole može i ume elementarno logicki da razmišlja odmah će zapaziti ne samo ordinarnu laž i izmišljotinu tzv" demokrata", već će u svemu tome prepoznati jednu zamaskiranu pozadinu, čije razotkrivanje pokazuje istinsku suštinu situacije.

Naime, država je kao u srednjevekovnoj Srbiji Nemanjića, crkvi, svom najbližem savezniku, podarila "tapijom" narod. HRISOVULJA je naziv darovne povelje kojom je vladar feudalne Srbije darivao crkvu zemljišnim posedima, sa svim selima i stanovnicima koji su u njima živeli. Ovi seljani su bili obavezni da argatuju za svog gospodara. Današnja država čini suštinski istovetan potez. Crkvi je "duhovnom tapijom", na duhovnu obradu - eksloataciju- podarila narod, dok ga ona eksploatiše radno, i na veliki broj drugih, najbeskrupuloznijih načina. Većina građana živi u ekonomskom siromaštvu. Državnu,odnosno društvenu imovinu država rasprodaje za mizernu novčanu nadoknadu domaćim i svetskim kapitalistima čiji je kapital često veoma sumnjivog porekla. Potom ti kapitalisti, ili otpuštaju radnike kao radni, tj. tehnološki višak, ili ih zadržavaju na radnom mestu maksimalno eksploatišući njihovu radnu snagu i isplacuju im najčešće minimalne zarade. Kada je pak na bolovanju radniku se uglavnom zarada uopšte i ne isplaćuje. Sa druge strane da i ne govorimo o tzv. radu "na crno", gde radnici ne ostvaruju ni elementarna prava na socijalno i zdravstveno osiguranje. Pri razmatranju ovih tema, realnog života neophodno je pomenuti i penzionere koji su odradivši pošteno svoj radni vek, većinom na rubu egzistencije, jer primaju minimalne penzije. Stvarnost života u "demokratiji" je vrlo, vrlo turobna i teška za većinu ljudi sa "perspektivom sjajne budućnosti u Evro-Atlantskim integracijama". No do ostvarenja ovog cilja narod ima gorepomenutu nacionalnu ideologiju i mitologiju koju održava i podgreva jedna od najstarijih i najlicemernijih ustanova - srpska crkva. Tako su srpska država i crkva na istom zadatku opijanja naroda, da životna realnost ne bi delovala u svom punom sadržinsko-kvantitativnom smislu.

Na kraju treba postaviti pitanje koliko će trajati i kada će prestati da deluje ovaj efekat darovne povelje? Kada se svi "blagodatni" plodovi tranzicije-neokolonizacije, tj. uvođenja liberalnog kapitalizma budu manifestovali još snažnije i potpunije, neminovno većina ljudi će početi da posmatra i sagledava stvarnost otvorenih očiju. Ove okolnosti će snažno uzdrmati, i u najverovatnije eliminisati aktuelni državno-crkveni savez. Tada će se i sva nacionalna, tj. nacionalistička ideologija i mitologija pokazati u svom pravom, suštinskom smislu kao mehur od sapunice, koji je za sobom, na žalost ostavio najstrašnije posledice: mržnju, ratove, smrt - požar i pepeo. Prava realnost ekonomskih i socijalnih odnosa postaće dominantan predmet interesovanja ljudi, a crkva biti bačena na marginu društva gde joj je i mesto.

priredio Risto Radović

SORABIJA 2150 GODINE

OD NAŠEG SPECIJALNOG DOPISNIKA IZ MRAČNE BUDUĆNOSTI...

Dok u ostatku sveta grozničavost polako prelazi u paniku jer je deo asteroida **"999SW"** *izgleda nameračio da ukrsti svoju putanju sa Zemljinom i tako ostvari statističku neminovnost, kod nas radost i uzvišena osećanja: crkvena zvona najavljuju* **NJEGOV** *dolazak - ono što generacije vernika ne dočekahu, tek što se nije desilo. Mlado i staro prilježnije no inače upražnjava propisane rituale, garante bliskog sjedinjenja sa precima, svecima, Karićima, Isusom, te Bogom lično. I to baš kad je kolevki civilizacije, pupku sveta itd.. krenulo: svako ostvaruje svoja prava i dužnosti da radi, da rađa i da se moli: crkva, poljoprivreda, zadruga i Srpski Domaćin su osnove društva. Ne gubimo vreme baveći se susedima, Evropom, geografskim širinama i dužinama - duhovna vertikala, to je ono pravo.*

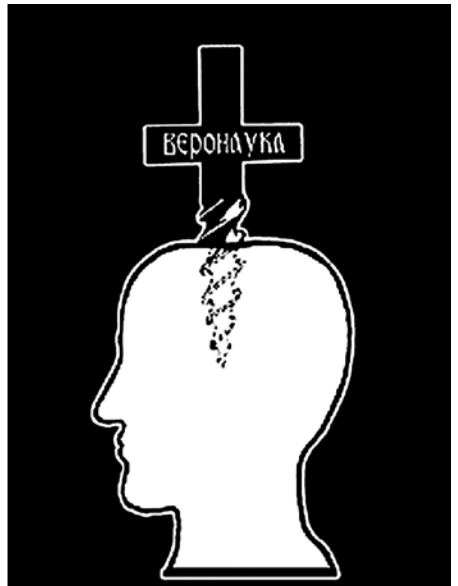
Nakon višegodišnjeg mučenja i dezorijentisanja naroda, večitom borbom partizana i "domaćih izdajnika" na ovim prostorima, krajem 80-ih godina XX veka pojavio se "spasitelj". Posle četrdesetogodišnje represije od strane "nepismenih i neobrazovanih" intelektualaca, čiji je pokušaj uvođenja nove religije završio građanskim ratom dođe vreme da se vratimo "starim vrednostima". Transformisana politička partija - iako kanonski nepriznata-, SPC je imala idealnog kandidata i vođu, koji je zabludelim ovčicama u mraku i vihoru događanja 90-ih, pokazivao put ka svetlu. Na tom trnovitom putu punom prepreka u vidu mizernih politikantskih partija, koje su manje - više nastajale od bivših članova KPJ ili od onih koji su mrzeli KPJ, duhovni oci i pastiri naroda nisu posustali, njihova misija da narod privedu bogu na bilo koji način bila je važnija od neke tamo demokratije. Zato su se odlučili da podrže metode koje su dolazile od veća impotentnih staraca i pomognu vođi da usmeri narod ka svetlosti i slobodi makar čitav (narod) nestao. Posle nekoliko (ne)uspešnih ratova i par milijardi dolara koje su tom prilikom zdipili, za duhovne oce nebeskog naroda spasitelj je postao izdajnik, a prateći izdanci partizanskih i partijskih drugova, nakon uspešnih borbi zakopani su u prošlost. U senci konstantnih povika za spasenje vaskolikog i nebeskog SrBskog naroda, njegovnog duhovnog i kulturnog blaga na KiM, u SrBskoj prestonici šakom i kapom je deljena zemlja za izgradnju bogomolja, koje su trebale da vrate na put raju zabludelu duhom komunizma. Kada su čak i po rečima duhovnih otaca komunisti pobeđeni, dolaze novi ljudi sa novim idejama, ali nažalost to se kosi sa idejom vodiljom pravoslavlja. Kakve reforme? povikaše oni, pa pravoslavlje se ne može i ne sme reformisati. Za radnike na privremenom radu u Božijoj kući, nema govora o reformama jer ko ih zagovara, može od istih i poginuti, što se uskoro i desilo. Onda, kada su reforme ubijene (prenosno i bukvalno), kada smo se najzad oslobodili svih stega ateističke pošasti i ubrzanim koracima se vratili u samu prošlost civilizacije, malopre pometnuti radnici su odlučili da je vreme za PRAVOSLAVLJE. Pravoslavni duhovni lider i njegova klika, su shvatili da je za poslednjih pedeset godina mladi naraštaj izgubio svoje pravoslavne korene i da ga zbog toga treba vratiti na početak - u XI vek, kada su stari mudraci shvatili da je hrišćanska religija suviše mala za njih i da je zbog toga treba podeliti. SVI moraju da uče VEROnauku, jer to je majka svih nauka, a pošto je crkva stvorila našu nebesku državu i u njoj nebeski narod onda je preuzela tu tešku dužnost da nas u (X)XI veku ponovo izvede na pravi put. Opšti preporod nastaje sredinom (X)XI veka: grupa mladih teologa, nezadovoljna opadanjem interesovanja za jedino ispravno i legalno onostrano, tj. Pravo- Sveto- s(l)avlje, predlaže niz novina: od osavremenjivanja jezika tokom službi do odstranjivanja mnogih oblika paganštine i približavanja katoličanstvu; njihove ideje su sveže, posustali higijeničari duše opet imaju motive da delaju, pristalice se umnožavaju, uticaj i ugled rastu, pa se kler deli na tradicionaliste i reformatore. I baš kada se običan narod pitao ko je u pravu, poslovično pravovremen & milosrdan Božji prst preteže tas na stranu tradicionalista: inovatori redom zagonetno umiru... Neko neupućen posumnjaće da su redom otrovani, ali mi znamo: to je volja Odozgo i - ne sme se u nju sumnjati. Elem, renesansa počinje: oko bitnih stvari složeni i spontano obožen, valjalo nam je da se razmnožimo: SPC, sada dominantna nad državom - prošla su vremena kada je bila neutralna - onako jezuitski - propisuje minimum dece po domaćinstvu i, ne prepuštajući breme vaspitanja bilo kome (roditeljima, npr.), školuje Srpčadiju: ovog puta, vaistinu, reforma je vidljiva: ! Dogma, vraćena u škole početkom prošlog veka, kao neka vrsta "kolateralne štete" pri demokratskim promenama - kako se tada mislilo, a zapravo prelazu iz sofisticiranog u primitivni klero-nacionalizam, sada caruje: ne samo da su veronauk(a) i žitije svetih stožer nastave, nego su predmeti zasnovani na logici i iskustvu jedva zastupljeni ili ukinuti. Zemlja se uspešno obrađuje i bez poznavanja tih kvazi naučnih disciplina: matematike, fizike, mehanike, biologije...Kao fakultativni uvode se predmeti Poznavanje Tarabića, Poznavanje Miloja, Gledanje u plećku...



Narod - zdraviji no ikad u svojoj dugoj i bez mrlja prošlosti! Tajna fizičke krep(k)osti je jedan staaari običaj, malo modifikovan, sada institucionalizovan, rečju obavezan: sa punih pet godina Srpče biva bačeno u hladnu vodu u kojoj ostaje dok ne izroni izvesni krstoliki predmet. Do punoletstva ovaj se postupak ponavlja nekoliko puta: srazmerno uzrastu smanjuje se temperatura vode, a povećava njena dubina i težina kruciforme. Neke majke na sahranama pokazuju rezerve glede pomenute inicijacije, ali prisutni autoritet je tu da im lepo objasni da njihovo čedo ide pravo Gore, te da mu se ima zavideti. Ako majčino srce ne izdrži, njena sahrana je gratis.

Od popularnih sportova izdvajamo šaketanje, kamena s ramena, pljuvanje na Zapad, let-let šestoperče, Filaretovo boćanje (imate sliku, ne?), igra sa maestralnim vladikinim organom ...

Žena, obzirom na dokazane angažmane sa Zmijom, svedena je na čauru za rađanje,



angažovana oko brojnog potomstva i Domaćinovih dnevnih zapovesti, sportom se ne bavi. Zanimljiva pojava je opšte prihvaćeno, pogotovu odkad je obavezno, obrezivanje žena: Veliki Vidar je na primeru slepog creva lepo objasnio krajnju beskorisnost klitorisa...

Zdravi smo u svakom pogledu. Recimo, za razliku od ostatka u greh i neznanje potonulog sveta, jedina smo držav(ic)a u kojoj ne važi pravilo da je oko 8...10% populacije homoseksualne orijentacije. Svetlog obraza (svaka asocijacija je dobrodošla) kličemo da u Srbalja nema pedera! Zli jezici govore o porastu zoo- i nekrofilije, a zapravo istina je da s vremena na vreme neki Domaćin upravljan kopitom Rogatog, a nikako zbog usađenog kompleksa krivice zbog Pragreha i akumuliranih svakodnevnih inhibicija, pobije celu porodicu i svako svoje živinče. Ostaci ne mogu potvrditi da li je pri tom (pre, posle) bilo silovanja. Ako pomenuti sumasišavši ne presudi sam sebi, pa se okomi i na komšiluk, e tek tada, ganjaju ga pripadnici reda vitezova "Koplje Svetog Nikolaja" spram kojih družbe "Obraz" i "St. Justin filozof" aktivne pre 150 godina podsećaju na dobre samarićane i borce za ljudska prava. Kako su pomenuti ekscesi ružna i retka pojava, o njima se ne govori, te onda i ne postoje. Inače, KSN- smatra sebe udarnom pesnicom SPC-a, a ova opet javno ne poriče povezanost sa viteškim redom: mada je prvak u "okretanju drugog obraza" i trpljenju, kad-kad dobro dođe i malo čvrste ruke. Vitezovi imaju široka ovlašćenja i obaveze i predstavljaju nekakav miks prevaziđene vojske i policije.

Evidentno: zatrli su one antisrbe, promotere levičarsko anti religioznih blasfemija, šuška se da su pripomogli i Predsedniku pri samoubistvu. Moral ni malo ne zaostaje za fizičkim zdravljem. Neguje se primerom: od kada je par tinejdžera kamenovan (držali su se bestidno za ruke izlazeći iz bioskopa, dok još beše struje), javne egzekucije postaju prilično IN; u većim mestima nedeljom, posle jutarnje duhovne dohrane, pastva prisustvuje trijumfu Pravde & Milosrđa. Pre pogubljenja, svako ko je na primer viđen da čita nepodobna štiva od gnostičkih jevanđelja preko Karla Poppera & Harry Pottera, pa sve do sataninog sluge Bakunjina i judeosatanisten Marksa ima šansu da se pokaje i spase dušu svoju.

Kuriozitet je da mada se katalog zabranjenih naslova više puta godišnje obnavlja i proširuje, a pedantnom pretragom nađene knjige redovno spaljuju, neretko sa vlasnicima, uvek iznova nailazimo na kopije i grešnike koji im ne odolevaju... U Beogradu ova se zbitija priređuju na Trgu generala. Mladića - ex Republike, a posećenost je takva da se masa bogougodnih presipa na okolne ulice i , po krvavom završetku, otiče Ljotićevom ka Kalemegdanu na tradicionalno poklonjenje kipu svetog Nikolaja Velimirovića. Ovaj kip zamenjuje Pobednika čija sramna goluždravost više ne vređa ukus šetača. Smernost danas nalaže gledanje strogo preda se, te bi retko ko i ostao preneražen nekdašnjom lascivnošću lažnog umetnika. Inače, istorija tog kipa, grandioznog poput nekog čuda starog sveta, proporcije odgovaraju visini Pobednika sa postoljem, kaže da je sagrađen preostalom imovinom proteranih Jevreja, Albanaca, Hrvata, Muslimana... Ali naravno nije tačno da su proterani to je zlonamerna laž uperena protiv nebeskog naroda i njegovih pastira, zapravo istina je da su oni sami svojom voljom jednoga dana sa sendvičima u rukama demonstrativno otišli. Nekad Istraživačka stanica Petnica, danas Mali Hilandar. Nekad leglo mnogog lažnog znanja, danas najveće pravoslavno semenište. I nekad i sad okuplja cvet misleće omladine. Vaskresije Hristivojević zvani Jaje ima 18 godina. Drugi put zaredom njegova pismena "Pevam i sviram, kud me to vodi?", te "O prividu sreće zemnog života" dovode ga ovde na letnje ferije. Pre podne kao i stotine drugih odabranih provodi nad starim rukopisima, što starijim to boljim i istinitijim. Popodne učestvuje u popularnim debatama različite tematike: filosofskog žanra "Verujem, dakle postojim", "Ekvivalencija: Srbin = Pravoslavac, Božja promisao", iz bliske kulturne istorije: "Pojam lepog u tekstovima grupe Ortodox Talibans", "Neophodnost uvođenja vizantijskih motiva namesto skarednih bluz tonova u srpski džez", ili praktičnog značaja: "Savršenstvo julijanskog kalendara", "10 najpouzdanijih molitvi protiv grešnih misli".



Jaje, s večeri... Osamljen, ne i usamljen, pod raspuklim vedrim nebom, nad zvezdanim ambisom koji ga privlači od malena i od čije divote oči ovlaže...seća se da je pročitao čudnu misao kako mnoge od tih zvezda više ne postoje. Drhtao je držeći zabranjenu knjigu, možda sećanje vara? Svejedno, jedna od njih, kao da se malo pomerila i sasvim izvesno postala sjajnija za ove dve nedelje kiša i oblaka. Možda je to Blagovesnik o kome pričaju Posvećeni i pišu oni jeretici s početka XXI veka okupljeni oko lista sada gotovo nezamislivog naziva "Bezbožnik" . Priča se da su u kratkom versko - građanskom ratu, dvatesetih godina XXI veka, počinili nezamislive zločine pretvarajući crkve u domove kulture, a novac iz crkava delili siromašnima i upućivali narod na samosvest i skretanje pogleda od praznog neba. Ti najgori od svih zločinaca su za svoju jeretičku delatnost i izdaju najveće narodne svetinje pravedno kažnjeni razapinjanjem na krst i kamenovanjem i čerečenjem.



Jaje se prenu iz razmišljanja odlazi u svoju keliju, miris tamjana i starih knjiga pruža mu utehu.

Gust je tamjan nad Sorabijom, toliko gust da ga čak ni kamen s neba ne može prorediti...

Jelenko Mićević


Mihail A. Bakunjin

BOG I DRŽAVA

U OVOM I U NAREDNIM BROJEVIMA »BEZBOŽNIKA« PRENOSIMO POZNATI TEKST ANARHISTE MIHAILA BAKUNJINA BOG I DRŽAVA. TEKST JE PISAN SREDINOM XIX VEKA ALI U MEĐUVREMENU NIJE IZGUBIO NIŠTA OD SVOJE AKTUELNOSTI

U ime fikclje koju nazivamo kolektivni interes, kolektivno pravo ili kolektivna volja i sloboda, jakobinski apsolutisti, revolucionari Rusoove i Robespiereove škole proglašavaju teoriju apsolutnog prava države opasnom i neljudskom, dok je pristalice apsolutne monarhlje s mnogo više logičke doslednosti naslanjaju na milost božju. Liberalni doktrinari, barem oni među njima koji liberalne teorije shvataju ozbiljno, polaze od principa individualne slobode i postaju, kao što znamo, protivnici principa države. Oni su prvi rekli da je vlada, tj. funkcionersko telo organizovano na ovaj ili onaj način i posebno zaduženo da zastupa delovanje države, nužno zlo, i da se čitava civilizacija zasniva na tome da joj umanji nadležnost i prava. Međutim u praksi vidimo da svaki put kad je opstanak države ozbiljno doveden u pitanje, liberalni doktrinari postaju isto takvi fanatični pobornici apsolutnog prava države kao monarhijski apsolutisti ili jakobinci.

Kult države, samo na izgled tako suprotan njihovim slobodoumnim načelima, objašnjava se na dva načina: prvo praktično, tj. interesima njihove klase, jer veilika većina liberalnih doktrinara pripada buržoazlji. Ova moćna i uvažena klasa teži da sebi stvori pravo ili, još više, moć potunog bezvlašća.Čitava društvena ekonomija koja je realna baza njene političke egzistenclje zasniva se na toj anarhlji, izraženoj u slavnim rečima: "Laissez faire et laissez passer." Anarhlju voli samo zbog sebe i uz uslov da mase "suviše neuke da je ne bi zloupotrebile" ostaju podložne najstrožoj disciplini države. Jer da se pobune mase iznurene od rada za drugog, srušio bi se sav politički i društveni život buržoazije. Danas svuda vidimo da kod pokreta radničkih masa i najzaneseniji slobodoumni buržuji odmah postaju besomučni pobornici svemoći države. A kako pobuna narodnih masa danas postaje rastuće hronično zlo, slobodoumni buržuji čak i u najslobodnijim zemljama pribegavaju kultu apsolutne moći.

Osim praktičnog razloga ima i drugi teoretske prirode, koji takođe tera najiskrenije liberale da se ponovno vrate kultu države. Oni jesu i nazivaju se liberali zato što individualnu slobodu uzimaju kao bazu svoje teorije, i upravo zato što imaju bazu moraju neminovnim zaključkom doći do utvrđivanja apsolutne moći države. Po njima, individualna sloboda nije delo, odnosno istorijski proizvod društva. Smatraju da ona prethodi svakom društvu, da je čovek donosi rođenjem kao božji dar, zajedno sa svojom besmrtnom dušom. Odavde proizilazi da je čovek nešto, da je potpun, tj. potpuno biće i neke vrste apsolutno tek van društva. S obzirom da je slobodan od ranije i van društva, on prema tome društvo stvara činom slobodne volje i na bazi ugovora, bilo instinktivnog ili prećutnog, smišljenog ili formalnog. Jednom rečju, prema toj teoriji individualiste ne stvara društvo, već oni stvaraju njega, naterani nekom spoljnom potrebom, kao što je rad ili rat. Primećujemo da prema toj teoriji ne postoji društvo u pravom smislu reči; Prirodno ljudsko društvo, stvarna osnova svake ljudske civilizaclje, jedina prava sredina u kojoj se zaista može roditi i razviti ličnost i ljudska sloboda, njoj je potpuno nepoznato. Ona isključivo priznaje individuume, bića koja žive i slobodna su za sebe, i sporazumno društvo, formirano slobodnom voljom pojedinaca, a zasnovano na ugovoru bilo formalnom, bilo prećutnom, tj. državi. (Oni vrlo dobro znaju da ni jedna država u istoriji nije zasnovana na ugovoru, nego da su stvorene nasiljem i osvajanjem. Međutim, potrebna im je ova fikcija slobodnog ugovora kao baze države i zato je slobodno prisvajaju.) Ljudski individuumi, koji u sporazumno ujedinjenoj masi čine državu, pojavljuju se u toj teoriji kao neobična bića, puna suprotnosti. Svako od njih je obdareno besmrtnom dušom i slobodom, ili slobodnim arbitrom, njemu inherentnim, i jer su neograničena, apsolutna i kao takva totalna u sebi i za sebe, dovoljna sebi, nemaju potrebe ni za kim, u krajnjem slučaju ni za Bogom, jer kao besmrtna i beskrajna, i sama su bogovi.

U stvari, to su surovo materijalna, slaba i nesavršena bića, ograničena i potpuno zavisna o prirodi koja ih nosi, sapliće i napokon odnosi pre ili kasnije. Površno gledano, društvo im tako malo treba da je ono u stvari prepreka punom razvoju njihovog bića i njihovoj potpunoj slobodi. Videli smo tako već od početka hrišćanstva svete i krute ljude koji su, uzevši ozbiljno besmrtnost i spas svoje duše, prekinuli društvene veze i, kloneći se ophođenja s ljudima, u samoći potražili savršenstvo, vrlinu i Boga. Oni s punim pravom i s logičkom doslednošću društvo smatraju izvorom korupcije, a apsolutnu usamljenost duše uslovom za sve vrline. Ako bi ponekad izašli iz svoje samoće, to ne bi učinili iz potrebe nego iz velikodušnosti i hrišćanskog milosrđa prema ljudima koji, se kvare i dalje u društvenoj sredini, pa su im potrebni njihovi saveti, molitve i vođstvo. To bi učinili da spasu druge, ne zbog sebe i sopstvenog usavršavanja. Ohrabrili bi se na gubitak sopstvene duše ponovo ulazeći u društvo iz kojeg su s užasom pobegli, jer je primer korupcije, i čim bi završili sveto delo, brzo bi se vratili u usamljenost, da se ponovo usavršavaju neprekidnom kontemplacljom sopstvenog bića i u samoj božjoj prisutnosti. Taj primer bi trebali da slede svi oni koji još i danas veruju u besmrtnost duše, u urođenu slobodu i slobodnu volju ako žele da spasu svoje duše i dostojno ih pripreme za »večni život«. Opet ponavljam da su sveti pustinjaci, koji su u usamljenosti potpuno otupeli, bili u stvari savršeno logični. Od trenutka kada je duša besmrtna, tj. beskrajna u najvišem stepenu, oslobođena i same sebe, ona mora biti dovoljna samoj sebi. Samo se prolazna, ograničena i konačna bića mogu međusobno dopunjavati, neograničena se ne dopunjuju. Pri susretu s drugim bićima osećaju se skučenim, prema tome moraju izbegavati sve ono što nisu ona sama. U krajnjem slučaju, kako rekoh, besmrtna duša bi mogla postojati i bez Boga. Biće neograničeno samo po sebi ne može priznati ni jedno drugo ravnopravno pored sebe, a još manje jedno nadmoćnlje iznad sebe. Svako biće koje bi bilo neograničeno kao ono, a ne bi bilo ono, postavilo bi mu granicu i prema tome učinilo od njega određeno i konačno biće. Ako prizna biće tako neograničeno kao ono izvan sebe, besmrtna duša neminovno se priznaje kao konačno biće. Jer, neograničeno je takvo zato što sve obuhvata, ne ostavljajući ništa izvan sebe. Zato neograničeno biće ne može i ne sme priznati drugo neograničeno biće iznad sebe. Neograničenost ne dopušta relativnost poređenja. Prema tome su reči kao viša neograničenost ili niža neograničenost apsurdne. Teologija koja ima privilegiju





apsurda i koja veruje u stvari upravo zato što su stvari apsurdne, stavila je iznad besmrtnih i prema tome neograničenih ljudskih duša nadmoćniju apsolutnu neograničenost, Boga. Da bi to ublažila, izmislila je i lik Đavola, koji predstavlja pobunu neograničenog bića protiv postojanja apsolutne neograničenosti, tj. protiv Boga. I kao što se Đavo pobunio protiv nadmoćne neograničenosti Boga, tako su sveti hrišćanski pustinjaci, previše ponizni da bi se pobunili protiv Boga, ustali protiv iste takve neograničenosti ljudi, protiv društva. S mnogo razloga su izjavili da im ljudsko društvo nije potrebno za spas.Pošto su samim čudom sudbine neograničeni i usamljeni, dovoljno im je Božje društvo, odnosno unutrašnja kontemplacija u prisutnosti ove apsolutne neogramčenosti.

Ponovno kažem da taj primer moraju da slede svi oni koji veruju u besmrtnost duše. U tom slučaju je društvo njihova sigurna propast. Šta u stvari ono daje ljudima? Kao prvo, materijalna bogatstva, koja mogu biti proporcionalno dovoljno proizvedena samo kolektivnim radom. Zar ne bi trebalo da ta bogatstva za onog ko vjeruje u večni život budu predmet prezira? Zar nije Isus Hrist rekao svojim učenicima: "Ne skupljajte zemaljsko blago, jer tamo gde leži blago, tamo je vaše srce." Ili: "Lakše će debelo uže proći kroz iglene uši, nego bogataš u carstvo nebesko." (Uvek zamišljam lica pobožnih i bogatih protestantskih građana Engleske, Amerike, Nemačke i Švajcarske kad čitaju za njih prilično odlučne i neugodne sentence.) Isus Hrist je u pravu, pohlepa za materijalnim bogatstvima i spasenje besmrtnih duša apsolutno su nespojivi jedno s drugim. Prema tome, ma koliko malo verovali u besmrtnost duše, možda je ipak bolje odreći se udobnosti i luksuza što ih pruža društvo i živeti od korenja kao pustinjaci koji dušu spašavaju za večnost, nego je izgubiti zbog nekoliko desetina godina materljalnog blagostanja. Taj je račun tako jednostavan, tako očito ispravan, da smo prisiljeni da mislimo da pobožni i bogati građani, bankari, industrljalci i trgovci koji odlično posluju na svima poznati način, s uvek prisutnim rečima jevanđelja na ustnama, ne misle na besmrtinost svoje duše i velikodušno to prepuštaju proleterima pobožno čuvajući za sebe bedna materijalna dobra koja su nakupili na zemlji. Osim materijalnih dobara šta još pruža društvo? Prostodušnu, ljudsku i zemaljsku ljubav, obrazovanje i uglađenost duha, stvari koje su velike s ljudskog gledišta, prolaznog i zemaljskog, ali koje su pred večnošću, pred besmrtnošću i pred Bogom ravne nuli. Zar nije najveća ljudska mudrost samo besmislica pred Bogom? Jedna legenda orijentalne crkve priča da su se dva pustinjaka svojevoljno povukla na nekoliko desetina godina na pusto ostrvo, i odvojivši se čak jedan od drugog, provodili su noć i dan u razmišljanju i molitvi, i s vremenom zaboravili da govore od čitavog rečnika pamtili su još samo nekoliko reči koje zajedno nisu imale nikakav smisao, ali su ipak pred Bogom izražavale najuzvišenlje težnje njihovih duša. Naravno da su živeli od korenja kao biljožderi. S ljudskog stanovišta to su bila dva maloumnika, dva ludaka, ali s božjeg, koje pretpostavlja besmrtnost duše, pokazali su se kao bolji u računanju od Galileja i Njutna. Žrtvovavši nekoliko desetina godina ovozemaljskog uživanja, stekli su pravo na večno blaženstvo i božji duh. Iz ovog primera je očigledno da je čovek, obdaren besmrtnom dušom, neogramčenošću, slobodom, nerazdvojnim od te duše, vrlo nedruštveno biće. Da je uvek bio , zaokupljen isključivo večnošću, da je prezirao materljalna dobra, osećaje i lakomost na zemlji, nikada ne bi izašao iz stanja besvesnosti i božanske zatupljenosti, i nikada se ne bi udružio s ostalima. Jednom rečju, da Adam i Eva nisu okusili plod s drveta saznanja, svi bismo živeli kao životinje u zemaljskom raju koji nam je Bog odredio za boravak. Međutim, od trenutka kad su ljudi hteli da saznaju, da se obrazuju, da se uljude, da misle, govore i uživaju u materljalnim dobrima, morali su neminovno izaći iz samoće i organizovati se u društvo. Koliko god su iznutra neograničeni, besmrtni i slobodni, toliko su spolja ograničeni, smrtni, i zavisni o spoljnem svetu.

Psmatrano sa stanovišta njihovog zemaljskog života, tj. ne fiktivnog nego stvarnog, masa ljudi predstavlja tako bedan prizor, lišen svake inicljative, volje i duha, da je potrebna velika sposobnost mašte da bi se u tim ljudima pronašla besmrtna duša i senka bilo kakvog slobodnog arbitra. Nama se prikazuju kao potpuna i sudbinski određena bića; određena pre svega sopstvenom prirodom, konfiguracijom tla i materljalnim uslovima života; određena brojnim političkim, verskim i društvenim odnosima, običajima, navikama i zakonima, mnoštvom predrasuda i misli, polako obrađivanih tokom prošlih vekova, a koje rođenjem zatiču u društvu u kom nisu stvaraoci, nego prvo proizvodi, a kasnlje instrumenti. Na hiljadu ljudi naći će se svega jedan čovek za kog se može reći, i to ne s apsolutnog nego s relativnog stanovišta, da razmišlja o samom sebi. Većina ljudi, ne samo iz neukih masa, već i obrazovanih i privilegovanih slojeva, želi i razmišlja samo o onom što svi oko njih žele i o čemu razmišljaju. Poniznost to neiscrpno pojilo zajednice, pomanjkanje pobune u misli i inicijative u mišljenju kod pojedinaca, glavni su razlozi očajne sporosti istorijskog razvoja društva. Za nas materljaliste i realiste, koji ne verujemo ni u besmrtnost duše ni u slobodni sud, ova sporost, ma kako bila otužna, ostaje prirodna činjenica. Od stadijuma gorile čovek je vrlo teško došao do svesti o sopstvenoj ljudskosti i ostvarenja slobode. U početku nema ni svest ni slobodu; rađa se kao divlja životinja i rob, a uljudio se i emancipovao postupno, unutar društva, koje je neminovno prethodilo njegovoj misli, reči i volji. On je to mogao samo zajedničkim naporom svih prošlih i sadašnjih članova tog društva koje je prema tome osnov i prirodno polazna tačka ljudske egzistencije. Iz ovog proizlazi da čovek ostvaruje svoju pojedinačnu slobodu ili ličnost samo u odnosu na ostale pojedince koji ga okružuju i samo uz rad i kolektivnu moć društva, van kog bi čovek ostao od svih divljih zveri na Zemlji, najgluplja i najbednija. U materijalističkom sistemu koji je jedini prirodan i logičan, umesto da umanji i ograničava, društvo naprotiv podstiče slobodu pojedinaca. Ono je koren, odnosno stablo, a sloboda je njegov plod. Prema tome, u svakoj epohi čovek ne traži slobodu na početku nego na kraju istorijskog perioda, i možemo da kažemo da je stvarna i potpuna emancipacija svakog pojedinca istinski, veliki, krajnji cilj istorije.

Sve ostalo je stav idealista. U njihovom sistemu čovek nastaje kao besmrtno i slobodno biće, a postaje rob. Kao besmrtan i slobodan duh, neograničen i savršen po sebi, on nema potrebe za društvom, prema tome, ako se udružuje, njemu opada vrednost, on zaboravlja i gubi svest o sopstvenoj besmrtnosti i slobodi. Kao protivrečno biće, tj. neograničeno u sebi, ali zavisno, nesavršeno i materijalno u odnosu na svet, čovek je prinuđen da se udružuje se ne zbog duše, nego održanja tela. Društvo se prema tome formira žrtvovanjem interesa i nezavisnosti duše zbog bednih potreba tela.

To je gubitak i podređenost za pojedinca besmrtnog i slobodnog u sebi, neprihvatanje, barem delimično, prvobiotne slobode. Pojedinac ima potpunu slobodu u prvobitnom stanju, tj. pre nego što postane član bilo kog društva, dok ulaskom u društvo žrtvuje deo te slobode, a za naknadu društvo mu pruža zaštitu. Onome ko traži objašnjenje te rečenice obično se odgovara drugom: "Sloboda svakog pojedinca mora imati one granice koje imaju svi ostali pojedinci." Na prvi pogled to je vrlo opravdano, zar ne? Pa ipak, ova teorija sadrži klicu teorije despotizma. U skladu s osnovnom teorijom idealista svih škola, a nasuprot stvarnim činjenicama, Pojedinac se pojavljuje kao apsolutno slobodno biće samo onoliko koliko ostaje izvan društva, iz čega proizlazi da je društvo, kao pravno i političko telo, tj. država, negaclja slobode. Rezultat idealističkog poimanja sveta u suprotnosti je, kao što vidimo, s deduktivnim zaključcima materljalizma, koji u skladu s onim što se događa u stvarnom svetu, unapređuju pojedinačnu slobodu ljudi u društvu, što je neminovna posledica kolektivnog razvoja čovečanstva.

Materijalistička, realistička i kolektivistička definiclja slobode, potpuno je suprotna idealističkoj: Čovek postaje čovek, stiče svest o sebi i ostvaruje svoju ljudskost jedino u društvu i kolektivnim delovanjem čitavog društva.

Nastavak u sledećem broju...

Priredio Radoš St. Ljušić





IZ ISTORIJE ANTIRELIGIJSKE BORBE

U OVOM BROJU BEZBOŽNIKA U RUBRICI IZ ISTORIJE ANTIRELIGIJSKE BORBE PRENOSIMO DELOVE TEKSTOVA KOJI SU NASTALI PRILIKOM DOLASKA PAPE U TRENTO, 1995. SLAVILA SE 450. GODIŠNJICA KONCILA. I ANARHISTI SU UČESTVOVALI U SLAVLJU U ČAST „SVETOG OCA PAPE". NA NJIHOV NAČIN.

Događaj je bio dobra prilika za eksperiment. Anarhisti iz raznih krajeva su se sreli i zajedno odlučili da razviju inicijativu konfliktnog karaktera, artikulisanu u raznim trenucima. Devet dana aktivnosti: konferencije, javne tribine, putujuća izložba na temu Inkvizicije sa spravama za mučenje. Ono što se pokušalo učiniti bio je prelaz sa manjih grupa na šire dimenzije, bez da se time izgubi osnovni sadržaj.

Ideje iznete na konferencijama, izložbama, javnim tribinama, lecima, plakatima, nisu proizašle iz klasičnog, laičkog i racionalističkog antiklerikalizma. Pokušaj se sastojao u kritici crkve kao institucije kojom se legitimiše autoritet i kao oblik izražavanja moći i vlasti. Anarhistička inicijativa protiv religiozne baze svake hijerarhije i svakog autoriteta. Protiv Crkve kao strukture kojom se kontroliše svest, protiv Crkve kao industrije i kao konkretne ideologije koja truje sve.

Svaki autoritet je religiozan, negacija Boga se može potpuno ostvariti samo nestankom svih oblika vlasti, svako razdvajanje Crkve i političke moći, religije i vlade sakriva samo jedan oblik bezopasnog ateizama.

Bila je to inicijativa svih koji su se nalazili, u Trentu i okolini.

Ono što se uradilo je možda i sitnica, ali ipak verujemo da je ta inicijativa, između svojih ograničenja, između tolikog legalitarnog antiklerikalizma koji ujedinjuje republikance, anarhiste i staljiniste, političare bila značajno drugačija kako u svojim sadržajima, tako i u svojim metodama.

PROGLAS

Smatrajući da je Rimski Papa, Karol Woityla, odgovoran za najgore zločine protiv žena, muškaraca, životinja i prirode da je želeo da podvrgne pojedinca prljavim interesima vladajućeg staleža da je sa čitavom Crkvom u službi vladara sveta da nastavlja da podržava rasizam i smrtnu kaznu, zakon i zatvor, državu i svaku represiju, čak i one najstrašnije i najkrvavije uzimajući u obzir njegovu upetljanost u stravične diktature njegovu zaveru protiv života, prokletstvo realizovano prevarom i obmanom njegovu osudu abortusa, eutanazije i samoubistva, sa kojom uhodi sve naše najintimnije trenutke, kontrolu popustljivih umova koja se vrši u korist države, njegovu negaciju slobode i njegovo podržavanje zločinaca, vojski i ratova, Rimski papa, Karol Woityla, je tiranin, zato naš neprijatelj i svako sredstvo je opravdano protiv njega.

JAVNE TRIBINE

Alfredo M Bonano:

Današnja Crkva, koju predstavlja Papa obučen u belo, čovek Vatikana, je ona ista Crkva jučerašnje Inkvizicije, to je ona ista Crkva koja se u Španiji 1936. borila na strani fašista, to je ona ista Crkva koja je potpisala, sa svojim strukturama penetracije u svesti, krvoprolića ratova, ona koja je, na bilo kojoj strani, bila uvek za rat.

Crkva se uvek molila za pobedu vojski, jer Bog kojeg ona predstavlja kao struktura, je Bog vojski. Zato se ne sme zaboraviti da je struktura Crkve,



struktura vlasti i moći. Zbog toga anarhisti, na ovom trgu, održavaju, antiklerikalnu javnu tribinu, tribinu protiv Pape jer anarhisti su protiv religije, protiv ideje o Bogu, jer upravo ta ideja o Bogu zasniva autoritet, jer putem Boga se osniva Crkva, a Crkva je desna ruka vlasti.

Ne dajte se zavarati kada krajem meseca Papa bude pričao o ženama u ime Bogorodice, simbola svih žena. Bajka o Devici Mariji, koju su stvorili sveštenici, uopšte nije simbol svih žena, ona nema ništa zajedničko sa ženama, jer ona se zasniva na dve dogme: dogmi bezgrešnog začeća i dogmi vaskrsenja. Zato, razmislite šta ima takva bajka, u kojoj se priča o ženi koja je rodila kao devica, a zatim je još sa čitavim telom otišla na nebo, sa običnim ženama koje znaju šta znači porađati se u bolovima, koje znaju šta znači doneti decu na svet i othraniti ih, koje znaju šta znače bol i patnja.

Trebalo im je vremena da odluče ima li žena dušu ili ne, i onda, odlučivši da ipak ima, mogli su učiniti mali korak napred. Smatrali su korisnim da odrede kako žena u porodici može da ima samo jednu ulogu,- reproduktivnu , da rađa decu i ništa više od toga. Ali podvrgnuta upravi glave porodice, jer Crkva je organizacija muške vlasti, stvorena, vođena i održavana vekovima muškom rukom, zato je i zasnovana na ideologiji vojnog osvajanja. Papa je vrhovni vođa te vojne strukture, vođa te strukture vlasti, vođa te muške strukture, i upravo taj vođa militantne mačističke strukture obraća se ženama, govori o ženskim pravima, govori o abortusu, govori o kontracepciji, savetuje ženama šta trebaju da rade i kako da žive sopstveni život.

Papa govori o demokratiji, govori o liberalizmu, ali njega zanima prostor za ulazak u različite sfere dominacije. Papa se mnogo borio i mnogo pridoneo u rušenju berlinskog zida, mnogo se borio i dovoljno učinio kao predstavnik Crkve za intervenciju u poljskoj situaciji, u suštini: u rušenju istočnog bloka.

Pobedila je katolička Crkva, pobedio je Papa, ali zašto su pobedili? Sigrno ne zato što je to put mira, zato jer je to put koji može donijeti blagostanje u svetu, zato jer je demokratija možda nešto što će u budućnosti moći poboljšati prilike ruskog naroda, svih naroda koji su sačinjavali istočni blok? Kapittalizam nipošto nije solucija za rešavanje njihovih problema. To Papu uopšte nije briga, ne brine ga ako će zbog njegove strategije vladanja biti na desetine, verovatno stotine miliona mrtvih.

Crkva je organ moći, to je organizacija koja se obraća siromašnima kako bi ih zadržala mirnim i pasivnim, da se ne pobune, da prihvate uslove u kojima se nalaze, da se priklone da služe bogate. Crkva je branilac bogatih, to je struktura moći koja ne samo da prihvata bogatstvo, već ga i opravdava, i sama ga poseduje. Crkva ne samo da poima kapitalistu kao osobu koja obavlja aktivnost korisnu društvu, već pokušava i da sakrije najgore aspekte kapitalizma i eksploatacije. Ne da bi rešila socijalni problem, već da bi dozvolila opstanak esploatacije i da zato opstane ona podela izmedu eksploatatora i eksploatisanih, unutar koje nalazi svoju ličnu korist. Crkva, govorio sam, opravdava bogatstvo jer je bogata i ona sama. Pomislite na banku katoličke Crkve, IOR (Institut za Religiozna dela, jer popovi, kao što to mnogi znaju, imaju posebnu naviku i sposobnost za nalaženje licemerno zamenljivih reči - zašto bi se uopšte jedna banka morali i trebala zvati Institut za



Religiozna Dela?) ta banka, koju je vodio neki monsignor Marcinkus, ukrala je ni više ni manje nego 650 milijardi lira, barem koliko se ja sećam, bankaru stare banke Banco Ambrosiano, Calviju, kojeg su zatim jedne noći pronašli obešenog u Londonu ispod mosta, gle čuda, crni sveštenici. Jao onome ko pozajmljuje novac crkvi, jer to je bila greška gospodina Calvija, a još veća greška bio je zahev da se taj novac vrati.

Ko je negovao i podsticao antisemitizam kroz sve vekove sve do Hitlerovih užasa, ko je predstavljao Jevreje kao nižu rasu? Katolička Crkva - Jevreji kao ubice Hrista, Jevreji kao bogoubice. Kada se potkrepljuju, kada se šire ideje koje kritikuju na taj način čitav jedan narod, čitavu koncepciju života, čitav deo čovečanstva, rezultati ne mogu biti drugačiji osim smrt, rat i uništenje.

Setite se da se katolička Crkva borila protiv Jevreja sve do juče, pomagala je pri begu, nakon drugog svetskog rata -ne pre trista godina već juče, prije 50 godina- u inostranstvo pripadnicima SS-a koji su ubili u koncentracionim logorima na milione ljudi, jer u suštini, ekstremistička teza koju je realizovao Hitler u koncentracionim logorima sa eliminacijom Jevreja, veoma liči na isto toliku ekstremnu tezu, koju je propairala katolička Crkva kroz citavu istoriju.

Setite se, da je Crkva struktura muškaraca, i kao u svim strukturama u kojima su samo muškarci i gde muškarci žive međusobno, dolazi do nekih „problema". Pomislite samo na suđenja koja su se održala u Americi, gde je osnovana organizacija sa 5 000 upisanih članova koji izjavljuju da su žrtve silovanja od strane sveštenika. Znači, ta organizacija ima u Americi 5000 članova samo među katolicima. Sada, ako pomislite na teškoću koju ima jedna osoba, pogotovo muškarac, da se izjasni kao žrtva silovanja možete i zamisliti koliko bi još moglo biti članova tog udruženja da postoji drugačiji mentalitet. Da bi se popravila situacija koju su u Americi narušile tužbe protiv sveštenika odgovornih za silovanja po rečima samog Pape potrošeni su silni milioni dolara.

Massimo Passamani

A šta je rekao Papa protiv svih onih konkretnih struktura koje svaki dan vidimooko sebe, protiv onih kojizapočinju ratove, šta je ikad rekao protiv industrija oružja, protiv onih vlasti koje im garantuju postojanje, šta je rekao protiv svetske trgovine s ovim instrumentima smrti, protiv vojske, to jest protiv onog svakodnevnog masakra života i ponosa koje sačinjavaju oružane bande u službi država.

To nije više nivo biranja koje svako može i želi da učini , ovde se nalazimo naspram moći koja sa svojim raširenim institucijama svuda kontroliše, iskorištava, sputava, zatvara usta svakom, bio on vernik ili ne. Zato se ne može reći, kao što su nas mnogi savetovali, da je dovoljno začepiti uši, da je dovoljno okrenuti se na drugu stranu kad stigne Papa, celom svetu šaljući svoje poruke, svoje "apele". Ne, ne radi se o povlačenju u stranu, jer ako se ne suprotstavimo i ne slušamo ta će moć, te će strukture smrti postojati zauvek i biće uvek od strane svih papa prošlih, sadašnjih i budućih opravdavane i svete, kao što su sveti bili diktatori, kao što su sveti bili kapitalisti, veliki bogataši. Zato je potrebno učiniti korak dalje, ali taj korak dalje bio bi potpuno nepotreban da mu ne prethodi, ide uz njega kritički duh, jedna inteligencija koja se pita, bez uzastopnog zaglušujuće buke sa TV-a, popova, novina, jedna kritička misao koja se može razviti samo van te buke, u prostoru u kojem se svako sa svojim sopstvenim nogama može kretati a kojeg niko, a posebno čovek iz Vatikana, koji govori čak „u ime Boga", ne može preknuti, blokirati.

Alfredo M. Bonano:

Imajte na umu da ni pop, ni čovek iz Vatikana, čovek u belom, ne govore samo o Bogu, o njemu u stvari govore vrlo malo. Oni govore u terminima konkretnih odredbi, ponašanja. Osećaju se predstavnicima ili štićenicima morala, načina života ljudi uopšte, zato njihov govor nije teološke prirode, to je govor potpune prirode, kompletne, jer religija ima društvenu ulogu da podržava strukture vlasti. Zato državi treba religija, autoritetu je potrebna religija, zato je onaj koji podržava upravljanje države osoba koja se vara sa svojim rukama, nije mu jasno šta treba da radi, jer pre ili kasnije svaki političar - ma koje bile njegove ideje u prošlosti, i one najekstremnije, protiv religije - u trenutku kad počne da vodi ili da upravlja ili da učestvuje u vlasti na političkom, ili ekonomskom nivou, mora da prihvati ideju Boga, mora da prihvatiti odnos sa religijom. Setimo se samo Mussolinija koji je započevši kao ateista na kraju prihvatio religiju, kao instrument moći, naravno. I tako se religija, iako političar nije vernik, ili recimo da je atetist, na kraju prihvata kao instrument vlasti, kao instrument moći, vladanja, kao element koji je potreban za ostvarenje autoriteta.

Eto zašto je važna borba protiv religije. To nije borba protiv ideje. Mnogi čine tu grešku i predlažu ateistima, antiklerikalcima, pitanje koje nema odgovora: kako se boriti protiv ideje?

Zato poistoje dva različita puta. Prvi je kritika autoriteta i odnosa između autoriteta i religije. Drugi je kritika načina na koji religija ulazi u svest. Osnovni put je onaj koji vodi ka trasformaciji realnosti, da se svakim danom oseti sve manja potreba za Bogom, da se ideja o Bogu sasuši i postane samo uspomena ili samo ideja, ili



mišljenje koje je svako slobodan da nosi u sebi od onog momenta kad ono više nema svoje smrtonosne posledice, kao što to danas ima na društvenom planu.

Potrebno je dobro shvatiti. Kad mi govorimo jasno o antiklerikalizmu, kad mi govorimo o ateizmu, govorimo o borbi protiv popova, govorimo o borbi protiv Crkve, borbi protiv čoveka iz Vatikana, kao kad pricamo o ateizmu mi mislimo na ne postojanje Boga. Ali ipak popovi neće nestati, neće nestati čovek iz Vatikana samo zato jer mi kažemo da su oni odgovorni za sva zla u istoriji. Ne nestaju,oni su tamo.

Potrebno je učiniti više da bi se to desilo, potrebno je doprineti procesu revolucionarne prirode, dubokoj promeni društva.

Gojko Stojčević

STRAŠNI SUD

Versko posuđe u kojem se zakuvava čorba. Nasuprot Kantovim sudovima a priori i a posteriori, upkos Ustavnim i Opštinskim sudovima, kao i Zepter sudovima, Strašni sud potpuno opravdava svoje ime: ono što se u njemu krčka nateraće nas na povraćanje i pokajanje, tvrdi Crkva. Glavni kuvar, gospod Bog, poznat po mešanju svega što mu padne na pamet, priprema nam takvu čorbu da ne samo da ćemo lizati prste, već nećemo znati gde nam je dupe, a gde glava - niti ćemo znati ližemo li prste na nogama ili rukama (svojim ili tuđim). Sastojci su opaki: gram pitanja o grehovima u mladosti, trunčica mogućih kršenja božjih zapovesti, kašika eventualnog prokletog ateizma... deset grama nepatriotizma i vanbračnih akcija, sve do konačnog pitanja: kaješ li se što si izneverio Mene, tvog Boga koji je žrtvovao svog sina? Samo najplemenitije duše, dobrog metabolizma i sistema varenja i olakšavanja, ostaće na nogama nakon srkanja ove čorbe, dok će većina reći "ne, hvala" i otići u Pakao na mikrotalasnu gozbu. Iako neki iskazuju sumnju da postoji tako sumanut kuvar, Crkva nas vrlo uporno uverava da grešimo: Strašni sud se bliži, preispitajmo se i pomolimo, udelimo koji dinar za platu kuvaru koji će nas potrovati i njegovim pomoćnicima za udoban život .

SA ĐUBRIŠTA ISTORIJE

"Ponovo je srpski narod na krstu i na Kosovu i Metohiji, i u Dalmaciji i Krajini i Slavoniji i Baniji, Lici, Kordunu, Sremu, Bosni i Hercegovini. To je narod koji je navikao krst nositi jer krst nositi nama je suđeno. To je danas opasnost pred mojim raspetim narodom, manje ovde u Banatu, ali i ovde je raspet svaki pravoslavni Srbin sa raspetim narodom od Kosova do Jadovna, a naročito od Krajine do Borova. Ali ne plašimo se mi onih koji su navodno u ime Hrista ustali protiv srpskog krsta sa tri prsta. To su radili i nažalost sarađivali sa polumesecom islamskim, agresivnim. Poručujemo im da smo kadri stići i uteći i na strašnom mestu postojati. Praštamo vam što ste nas ubijali , ali ne možemo da vam oprostimo ako nas prisilite da vas ubijamo."

(Vladika Atanasije Jevtić na svečanosti svoga rukopoloženja za vladiku banatskog jul 1991.)

Sveti Justin mikrobiolog

TRAŽIMO PRIJATELJE

Želeo bih da se dopisujem sa decom širom Srbije i sa Kosova. Sakupljam slièice Presvetle Bogorodice i brojanice. Moja adresa je:

Njegovo Preosveštenstvo
Episkop vranjski
G. PAHOMIJE (Gaèiæ)
Ivana Milutinovièa 26
17000 Vranije
SCiG

Pisma srpskom narodu kroz tamnički prozor
IZBAVITE ME ODAVDE!!!!!!
rab božiji Zoran Vraniškovski-vladika Jovan



BEZBOZNIK SHOP
NEKA TE UBIJU NA ULICI JER NISI GLUP!

Priredio Justin Popović Mikrobiolog

OD NAŠEG SPECIJALNOG DOPISNIKA SA ONOG SVETA

Poštovani bezbožnici i bezbožnice,
U svom životu sam mnogo grešio, uveravao sam ljude da postoje raj i pakao, plašio sam ih paklom da bih sebi i svojim sledbenicima obezbedio lagodan i bogat život. Ponekad sam čak spletakama započinjao verske ratove, borio sam se protiv abortusa i unižavao na taj način žene. Zalagao sam se za ograničavanje sloboda umotavajući sve to u moralne pridike. Spisak mojih nedela je veliki, a ne želim da zauzimam previše mesta u vašem časopisu. Kad sam napustio vač svet, verovao sam zaista da postoji neki drugi bolji svet od onog kojeg sam uništavao dugi niz godina. Zamislite moje iznenađenje kad sam otkrio da posle smrti nema ničega, ni raja, ni pakla, ni čistilišta, apsolutno ništa. Naučnici su u pravu ljudi imaju samo jedan vrlo kratak život i treba da ga iskoriste što bolje mogu. Kajem se gorko što sam upravo ja bio taj koji je u velikoj meri onemogućio bolji život milijardama ljudi. Pišem vam ovo pismo u nadi da će moja ispovest dopreti do ljudi i da ću uspeti makar malo da se iskupim za nepravde koje sam za života činio. Poruka svim ljudima koji su zavedeni mojim rečima upravljali pogled ka praznom nebu, je učinite nešto za ljude sa kojima živite pomozite im da bolje prožive taj jedan život koji imaju, budite solidarni sa siromašnima, ne očekujte pomoć od gore jer je nećete dobiti, ne gradite crkve već škole i bolnice, ne započinjite ratove zbog lažnih idola i licemera koji se predstavljaju kao njihovi predstavnici na zemlji, posle smrti nema ničega. Ovo je Ničeanska planeta. Bog je na našoj planeti izvršio samoubistvo. Navođenje naroda na religioznost je zapravo ideološko usmeravanje na opijum. Crkvene institucije su sedišta korupcije i finansijskog mešetarenja. Iza lica licemerne crkve, kojom i dalje vlada duh inkvizicije (a ja to znam mozda najbolje od svih), kriju se koristoljubiva obmana, korupcija i protivprirodni blud.
Čovek je svetinja, a ne ideja. Dobro je biti slobodan i ne robovati dogmama i mitovima. Dobro je biti neprijatelj neprijateljima ljubavi prema čoveku. Dobro je biti jači od sudbine koju kroje petparačke institucije i bludni popovi. Hrist je otrcani mit. Nemojte biti robovi slučajnom izboru kvazimitološke literature, neka vač izbor bude čovek od koga potičete i koji potiče od vas. Teolozi su danas nemoćni da svom poslušnom stadu, od kojeg preko državne administracije uzimaju porez, objasne pukotine u hrišćanskoj veri. Nauka je zabila koplje u grudi najlicemernije multinacionalne kompanije (crkvi). Budite slobodni od dogme. Biblija je najobičnija beletristika, a Isus slučajni epizodni junak petparačke literature. Sačuvajte vašu decu od besprizornih scena pokolja, rodoskrnavljenja i jeftinih mađioničarskih trikova.
Nauka nudi znatno pouzdanije temelje za sistem mišljenja i etike. Nisu vam potrebni rajska šargarepa i veliki štap pakla.
Na kraju želeo bih da uputim poruku onima koji su kao mog naslednika izabrali bivšeg nacistu i ludaka.
Treba da vas bude sramota ali, pošto znam da nemate ni malo obzira ni savesti, ni odgovornosti prema ljudima koje pljačkate i koje obmanjujete, nadam se samo da će vas ljudi prozreti i kazniti za zločine koje ste činili i koje jos uvek činite prema čovečanstvu.
Zgađen sam vašim ponašanjem ali nadam se da će vas stići pravedna kazna.

Iskreno vaš,
Karol Wojtyla



"Bog je taj maestralni organ muškarcima dao da ga koriste na razmnožavanje a ne na fekalije"
Protojerej Žarko Gavrilović, A gay icon



"Karol Wojtyla i fašistički diktator Augusto Pinoče"

Obucite Isusa



nekrštene reči



					9	ИМЕ МАНЕКЕНКЕ СА СЛИКЕ	СТАВ, ГЛЕДИШТЕ	НАШ ПИСАЦ ЈОВАН ПОПОВИЋ	ВОДЕНИ ТОК	ОНОМАТОПЕЈА ЗВУКА ТРУБЕ
					НАПАД, АГРЕСИЈА					
					АМЕРИЧКИ ГЛУМАЦ И ЗАБАВЉАЧ ФРЕД					
					ЦИГЛА					
					ЈЕДИНИЦА ЗА МЕРЕЊЕ					РУСКИ ЦАР ИВАН
	НИ У КОЈЕ ВРЕМЕ	НАЗИВИ	ЖИВОТНА АГОНИЈА	ПЛАНИНСКИ МАСИВ У ЕВРОПИ	ЈАПАН. ОСТРВО / НИКОЛАЈ И. БУХАРИН				ГРАМ (СКР.) / ДЕО ТЕЛЕВИЗОРА	
МАРКА АУТОМОБИЛА						ФР. ПОЛИТ. АДОЛФ / ВЕРНОВ ЈУНАК				
ПАСТА ЗА ОБУЋУ							ПОГОЂЕНИ ВЕЗНИК / ГЛУМИЦА УЛМАН			
ПРЕЗИМЕ МАНЕКЕНКЕ СА СЛИКЕ								РИКАРДО ЗАМОРА / НОТА СОЛМИЗАЦИЈЕ		
ФРАНЦУСКИ ТЕНИСЕР ЛЕКОНТ					НАШ ГЛУМАЦ ГУТОВИЋ / 6. СЛОВО АЗБУКЕ					
СТАРИ ГРАД У ТРАКИЈИ				ИТАЛИЈАНСКИ ПИСАЦ БОКАЧО						

Priredio Marko Tu-li-je? Ciceron

NEMOJTE SE MOLITI U NAŠIM ŠKOLAMA



MI NEĆEMO MISLITI U VAŠIM CRKVAMA

VERONAUKU U CRKVE!



PODIGNUTA PALICA* (odlomci)
Žak Prever

Smirite se dobri ljudi
ovo nije poziv na pobunu
jedan biskup se napio i u vazduh svoj štap je digao
baš ovako… posrćući…
pijan je
na glavi mu kapa što je mitra zovu
odeća mu je bogato izvezena
pijan je
u potok pada
mitra mu se kotrlja
veče je
to se događa u Rimskoj ulici blizu stanice Sen Lazar
…………………………………………………….
…..no odjednom podne otkucava
čuje se jako brujanje
to krče creva španskih prelata
krče od nezadovoljstva
Prijatno jaganjci moji
Prijatno ovčice moje
ostatak ćete mi ispričati kad budete jeli slatkiše reče Sveti otac i delegacija nesrećnih ugljenisanih čudom izlečenih blaženih i izgladnelih prelata jurne prema velikoj sali gde se priprema gozba papa ostaje sam tačnije rečeno misli da je sam jer ne vidi noćnog čuvara skrivenog u mraku i osmehuje se kao i ljudi koji su sami koji nemaju šta da rade i koji rade bilo šta da im prođe vreme papa tiho gricka nokte mahinalno i nogom poravnava naborani tepih pa onda zeva pa onda prekrstivši desnu nogu preko leve lupka se šakom ispod kolena da vidi jesu li mu refleksi dobri i onda razmišlja i razmislivši dobro dolazi do zaključka da što se refleksa tiče skoro sasvim potpuno svršeno iznenada neki glas
glas što iz velike daljine dolazi
glas očajnički
glas okoštali
glas mrtvi
glas starca koji je govorio iz stomaka starca crknutog pre više hiljada godina i koji u dubini svog groba nastavlja da govori iz stomaka
Alo alo radio-Sevilja
alo alo radio-Kosturnica
general Kjepo mikrofon Ljana**
na radiju trtlja
Za jednog nacionalistu streljaću deset marksista
…a ako ih se ne nađe dovoljno iskopaću mrtve da ih streljam…

**Ovaj feljton je prvi put objavljen 1936. U časopisu »Sut«, br.9*

***Kijepo de Ljano (Quilepo de Llano) – Frankov general, koji je osvojio Sevilju I organizovao surovu odmazdu*

Priredio Branko Crvenkovski

REBUS:

PRAVILNO REŠI REBUS I DOBIĆEŠ IME LIKA IZ DOMAĆE FILMSKE KOMEDIJE.

